

Poslední důvod, proč se nezabít

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Jiří Vaněk, Anna Vodrážková, Petr Cífka
Poslední důvod, proč se nezabít – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

AGÁTA & MARŤAS & DANIEL

**POSLEDNÍ DŮVOD,
PROČ SE NEZABÍT**

DÁNOVÉ MAJÍ HYGGE,
ČEŠI MAJÍ
**POSLEDNÍ DŮVOD,
PROČ SE NEZABÍT**

AGÁTA & MARTAS & DANIEL

SAUNA

Agáta

Když brečíš tak, že se na chvíli zarazíš a přemejšlíš, jestli jsi to vůbec ještě ty nebo jestli do tebe vstoupil někdo cizí, je nutný se sebrat a násilím se dovlíct někam ven. Před lety, když jsme se s Michalem rozešli poprvý a já řvala tak, že jsem se celá obrátila naruby, mi osud do cesty přihřál saunu. Těžko říct, jak by to se mnou dopadlo, kdybych se nenaučila ty nejhorší časy rozpouštět do dřevěný lavičky.

Nikdy předtím jsem do sauny nechodila – a) vedro, b) humusný nahatý chlápce, c) odporný nahatý ženský, d) vedro, e) obézní nahatá já. Ale Šárka, který jsem se tehdy držela jako klíště a šla bych s ní třeba i do kina na *Babovřesky*, zkrátka saunu miluje, a pokud jsem na ni nechtěla čekat v šatně, musela jsem jít taky. Brzo se ukázalo, že lepší lék na sračky neexistuje.

Vedro... jo. Vedro je tam takový, že nedokážu myslet na nic. Můžu celý den řešit, proč se mnou nikdo nevydrží, vzpomínat na křivdy ze školky a na tu divnou věc, co jsem někomu v roce 1999 řekla na chodbě ZŠ. Můžu celý den na internetech stalkovat tu jeho novou holku a marně hledat aspoň kousek něčeho, proč by ji měl každej zcela objektivně nesnášet. Ale jakmile si vylezu na nejvyšší lavičku v sauně, všechno zmizí. S každou další minutou je i čím dál víc jedno, jak u toho vypadám – a to jsem běžně zvyklá řešit, jestli v tom tričku nemám tlustý předloktí (mám).

Můžeš klidně vypít sud vína, vykouřit dva kartony za večer a cestou domů to vzít přes mekáč. Můžeš vykoupit svého Vietnamce a sebenenávist zapíjet dvoulitrovou Fantou. Můžeš se do svítících displejů mobilu a notebooku dívat třeba 48 hodin bez přestávky. Ale když se to v neděli vypoť v sauně, tak tomu *ohmygod-somuchwellness-zen* pocitu nezabrání NIKDO.

V nejhorším stavu jsem chodila snad čtyřikrát tejdně. Pak stačilo jednou. Včera se Michal (znovu) odstěhoval a já cejtim, že je nejvyšší čas koupit si permanentku a naložit se do finský, dokud nevyronim všechny případný slzy a budu moct odejít do kanclu, aniž by hrozilo, že se o mých failech bude mluvit i dole na vrátnici.

SPÁNEK

Martas

Miluju spaní. Už odmalinka jsem byl schopen spát takřka v libovolný situaci. Zatímco mí spolužáci v první třídě v autobuse cestou na školu v přírodě blili do pytlíků s řízkama, co jim usmažily maminky, já spokojeně chrupkal. Vydrželo mi to do dospělosti: během letu do Indie jsem spal tak zkroucenej, že se moje fotka, podobná ruskejmu mužikům ožralejm do jogínský ohebnosti, dostala až na 9GAG.

Navíc se k tomu přidalo spaní s někým. Teď vůbec nemyslím sex, myslím spokojený, klidný spaní s jinou lidskou bytostí, co hřeje. Ať už to byly holky, se kterejma jsem byl před Terezou, ať už ta lidská bytost byla Tereza, nebo, což bylo pak asi úplně nejlepší, ať už ta lidská bytost (spíš bytůstka) byl Tibor, co se nám potom narodil. Mít svý lidský mládě v náručí a spokojeně spát. Jenže Tereza je pryč, Tibor s ní, oba v nějaký slovenský prdeli, už nevím, jestli se to jmenuje Bratislava nebo Medzilaborce, musel bych to dohledávat, nechce se mi.

Takže jediná bytost, která se mnou poslední dobou občas pospává, je kocour Polpot. Stejně ale spim pořád dobře. Přitom spousta lidí, co je podobně jako já objektivně v prdeli, říká, že maj s usínáním problémy, a proto pijou. Respektive já aspoň nepotkávám lidi, co jsou v prdeli, a nepijou. Pijou, aby usnuli, protože jinak se převalujou, usnout nedokážou, jen když se vykomatěj do hoven. Snažim se jim

vysvětlit, že by místo věčného chlastání mohli zkusit třeba pravidelnej režim a jít si přes den zaběhat, ale vysvětluju něco ožralýmu hostovi v baru. Nadšeně kejvne a zejtra mu to všechno nemilosrdně překryje milosrdný okno.

Navíc mám pocit, že se blbě usíná lidem, co se nemaj rádi, co si něco vyčítaj, co nejsou srovnaný. Jako jasně že jsem v píči, ale *I did my best*, všechna rozhodnutí, co jsem udělal, byla ta nejsprávnější, k jakym jsem v danym místě a čase dokázal dospět. A na tom, že jsem v hajzlu, se významnym způsobem podepsali zejména jiný lidi a jejich rozhodnutí, do kterejch jsem jaksi neměl co kecat. (Teda hovno jiný lidi, hlavně ta píča Tereza a ten zmrđ Robert.)

Prostě když se nad tím zamyslim, připadá mi, že rozdíl mezi mnou a hostama v mym baru je ten, že já jsem sám se sebou vlastně hodně rád. A kdy jsi sám sobě blíž, než když spíš?

A ještě jeden důvod asi existuje, proč dobře usínám. Sebevražda prostě nepřichází v úvahu; kdyby se Tibor jednou dozvěděl, že si to jeho fotr hodil, asi by mu to ve zdravym vývoji moc nepomohlo. Ale kdyby zjistil, že jeho táta normálně umřel... A když jde člověk spát, je tam přece ta svůdná naděje, jasně že malá, ale pořád tam je, že se zejtra nezbudí.

ŽE TO MÁM ZA SEBOU

Daniel

Bylo to už ve strašlivejch hovnech. Samej stres. Už jsem se bál cokoliv říct, aby zase nebyl oheň na střeše. Aby zas nevylítla z kůže kvůli úplný píčovině, který bychom se dřív zasmáli – teď ale byla kdejaká drobnost jistější rozbuškou hádky než dotaz, jestli nemá krámy.

Už jsem ani nemohl pořádně spát. A když jsem náhodou usnul, probudil jsem se akorát celej zpcocenej a nasranej, že z týhle slepý uličky, naplněný její podivnou frustrací, není úniku. Že ji neukonejším, nepřemrdám ani jakkoliv jinak nerozptýlím do oukej stavu. A že když budu chtít něco řešit, beztak mě odpálkuje, ať to nedělám ještě horší a nenervuju ji. Prostě sračky. Nerozumim tomu, jak je možný dotlačit vztah během jednoho jedinýho roku ze stavu blažený zamilovanosti do stoupy, ve který byste utopili hovnocuc. Jasně, neházíme po sobě popelníky ani si nenadáváme do kund, ale propast mezi náma má hloubku Mariánskýho příkopu – a Lucina každej den usilovně kutá a kutá, aby ho ještě víc přiblížila zemskému jádru. Prostě sračky.

Prej to není ono. Prej neví, co chce, ale rozhodně ne tohle. Má mě ráda, ale nezvládá se mnou nadále fungovat, což je informace podobná té, že jste se sice vyléčili z rakoviny, ale během bujarý oslavy jste zvládli chytnout AIDS. Obvyklý kecý, jako že chyba není ve mně a že rozhodně teď nechce někoho mrdat, *included*. Megasračky.

Jediný, co mě těší, že jsme to rozčísli. Ona to rozčísila, protože já si furt hejčkal svejch pět procent naděje, že se z těch hoven zvednem, omejem se a navoněný půjdem zase za zábavou. Nepůjdem nikam.

Když to ale ze sebe vysoukala, ulevilo se mi víc než při prvním chcaní po deseti pivech. Tuhle zkurveně zacyklovanou a depresivní kapitolu jsem mohl konečně prohlásit za ukončenou. A začít myslet na to, jak napsat první slova nějaký nový.

Dneska se nezabiju, i když to světlo na konci tunelu furt nevidim. Alespoň se po něm ale můžu zkusit povohlídnout.

ALKOHOL

Martas

Nepiju skoro čtyři roky. Tenkrát se narodil můj syn a já si řekl, že je sice dost pravděpodobný, že mě jednou uvidí umřít, ale že by to nemuselo bejt dřív, než mu bude osmnáct, a že by důvodem smrti nemuselo bejt celkový rozleptání pajšlu kořalkou. Tak jsem se na to vysral. Teď sice nechlastám, ale furt se na této bohapustý aktivitě sám podílím. Mám totiž malej bar v jedný žižkovský ulici. Vlevo od něj je bordel, vpravo nakladatelství; ze svojí zkušenosti můžu říct, že spisovatelé chlastaj víc než kurvy. V prdeli jsou ovšem obě dvě skupiny stejně.

Upřímně řečeno, když se nad tím krátce zamyslim, v prdeli jsou ostatně všichni, co do mýho baru choděj. Netušim, jestli do hospod chodí jenom lidi, co jsou v prdeli, nebo jestli je to specialita žižkovská, nebo dokonce specialita mýho baru. Ale poslouchám příběhy, co mi lidi povídaj, a trochu mě z nich mrazí. Jasně že maj lidi tendenci k přehánění, viděj věci černější, než ve skutečnosti jsou. Viněj celej svět ze spiknutí proti jejich osobě, byť skutečným důvodem jejich zmrdanýho osudu je to, že si vzali vypočítavou píču. Ale já je nehodnotim: sám mám taky tendenci k sebelítosti.

Jeden čas jsem ale váhal, jestli je prodej jedu, kterej ke svý obživě provozuju, morálně čistej. Nakonec jsem ale všechny tyhle otázky nechal bejt. Když totiž vidim ty roz-

jasněný tváře po pár pivech, kdy všem spadne tíha světa z ramenou, když se začnou objednávat panáky, aby bylo ještě o trochu líp, sice už je dobře, ale s panákama přichází navíc bratrství a sounáležitost a velký plány, co ještě v tomhle okamžiku vypadaj jako snadno realizovatelný.

Ale všeho teda vodcamcaď pocamcaď. V jednu, nejpozději ve dvě všechny vykopu. Vidět ty zoufalý ksichty nad ránem, když přijde lítostivá fáze, opravdu nechci. Beru si prostě z chlastu jenom to dobrý. A jestli mi to pití nechybí? Vůbec ne, naučil jsem se žít bez něj, takže mi alkáč zůstává jen jako ten úplně poslední důvod, proč se nezabít. Kdyby se totiž náhodou stalo, že by všechny ostatní důvody zmizely, vždycky budu moct začít zase chlastat. A pořádně, jednou provždy.

KDYŽ SE ZBAVÍŠ SEMETRIKY

Daniel

Nejsem kurva dokonalej. Ani v nejmenším. Ale snažim se. Makám na sobě. A do těch věcí, co jsou podstatný, dávám všechno, což o sobě nemůže říct devětadevadesát procent tohohle pupkatýho národa.

Lucina to ale neviděla. Minimálně posledního čtvrt roku, kdy se okázale tvářila, jako že pro ni nejsem dost dobrej. Možná nejsem, ale vo tom to přece není. Je to vo tom, že když už s někym jste v intimním vztahu – a nemyslim tím rovnou každodenní anál –, měli byste se tak nějak podporovat, sdílet společný strasti a dělat si nějakou tu radost, když už vám ji šéf, fotbalovej národák ani pičus Ovčáček rozhodně nepřinesou, a ne toho druhýho shazovat.

Jak říkám, nejsem dokonalej. Parkuju jak čurák. Můj špek na břiše je k zblití a jeho anihilaci jsem nezvládl od čtrnácti let, i když jsem břišáky Hughha Jackmana měl před očima nesčetněkrát. Jsem otravnej svou permanentní nadřazeností. A rozhodně víc přecitlivělej, než by se na třicátníka v manažerský funkci slušelo.

To ale do prdele neznamená, že když se citově odevzdám nějaký holce, že si ze mě začne dělat rohožku pro votírání vlastních náladiček. A že mě bude po roce fackovat ve velkým: Blbě řídíš. Málo sportuješ. Moc chlastáš. Ta tvoje brněnská klika, to jsou fakt divní lidi. Vobecně si vybíráš dost zvláštní kámoše, jsou votravný. Tvoje bejvalka je la-

ciná fuchtle bez vkusu. Zase si nacákal před vanu. Zase si nacákal kolem dřezu. Zase si nacákal olej v garáži.

Ty vole, nacákal jsem asi všude, jen ne do tvý krásný pusinky, tak od toho bychom se měli vodpíchnout propříště... Každěj má svý chyby, i Lucina je měla, i když ráda vystupovala jako „slečna dokonalá“. Ale buď se o nich budeš hádat den co den, nebo je v zájmu jakýs takýs partnerský harmonie zkousneš. Nebudeš jí předhazovat, že má moc velkou prdel, že jí tahle blůzka kdovíjak nesluší a že zní protivně jak bába na bernáku tejden před vejplatou. A že její úsměv jsi viděl naposledy před měsícem, a to ještě ve snu, kde prcala s Bartoškou.

Přijde mi, že chlapi tolik nepruděj, a rozhodně míň vysíraj se svejma neurózama a depresema a nevybíjejí si je na svejch bližních (a pokud přece jen jo, tak to jsou mimochodem pěkný kokoti). Zato spousta bab jsou tydlencty maximalistky, a tak ti udělaj ze života peklíčko. Peklíčko prosyncený výtkama, štouchancema a učenejma poznámkama vo tom, jak by koupily v Albertu jinší rohlíky, vybraly lepší lokál na večeri a přesněji trefily čísla tažený ve Sportce.

Neradno jim to rozporovat, maj vždycky pravdu. A kdyby ne, začnou zuřit a odpírat ti na další tejden sex. Semetriky maj svý triky.

Takže i když ti pak kurevsky chybí a ty bys chtěl zase cejtít její vůni a zanořit sosák do jejích blondatejch kadeří, může tě hrát aspoň vědomí, že tu mašli si kvůli ní za pár let hodí někdo jinej než ty.

MILÁ ÚŘEDNICE

Agáta

Jestli se něčeho bojím víc než hlodavců, tak jsou to úřady. Jasně, nikdo tam nechodí rád, ale já z nich mám skutečnou hrůzu. Za cenu abnormálního stresu (ne, fakt to nedělám kvůli nějaký rebelický pýše) radši tři roky panikařím nad představou návštěvy finančáku, než abych tam prostě jednou zašla a měla to z krku. Nemám ráda, když mi někdo něco vyčítá, někdo na mě řve a dělá ze mě debila. Nedokážu to po sobě nechat klouzat, všechno si беру osobně, takže jsem buď podělaná strachy, nebo se taky naseru a začnu ječet zpátky – a tak jako tak se nevyřeší nic.

Když je všechno ozářené sluncem, na jedny straně máte nejlepší kámoše, na druhý straně vám ruku mačká partner a míříte za štěstím, tak si přece nepůjdete nechat zkazit náladu bábou, co vydává parkovací kartičky. Ale když jste sami a vaše životní láska vám právě oznámila, že mu bez vaší lásky a vůbec bez vás bude o dost líp, tak je vám tak mizerně, že případnej konflikt se špatně obarvenou šedesátnicí je jenom drobnost, která vás nemůže rozházet. Včera jsem po čtrnácti měsících od první upomínky zašla na sociálku, takže hádejte, na který straně spektra se teď asi nacházím.

S přednasraným výrazem jsem nejdřív vlezla někam, kam jsem neměla, ale paní mi jen laskavě řekla, že nevypadám jako někdo, kdo by šel žádat o důchod, a se smíchem

mě odkázala do patřičných míst, kam se dostanou všichni OSVČ, co nedodržují pravidla (v mém případě jsem neodevzdala ten papír o tom, že jim každý měsíc odevzdávám prachy). Ale nebyl to smích-výsměch. Byl to milý smích, to mě trochu vyvedlo z míry.

Vymoženost jménem diskrétní zóna na ČSSZ ještě nedorazila, čili jsem si vyslechla několik prapodivnejch případů do posledního dlužného haléře, a když na mě přišla řada, bylo 17:03. A hádejte, kdy zavírají.

Jenže pani za přepážkou mě nejen vzala na řadu a na milost, ale navíc mi řekla, že jsem zatracená ženská, a v tý zatracený ženský bylo i přes moji úřednickou neschopnost a lenost tolik lásky a něhy, že jsem se málem zase rozbřečela. Všechno se mnou prošla, vyřešila, usmívala se a pak vzala ještě pána za mnou.

Když se dokáže usmívat paní, která si 3457× denně vyslechne, že je kunda a že její práce stojí za hovno, musím to přece dokázat i já.

DĚLÁNÍ HUDBY

Martás

Hudba je tou nejkrásnější věcí, která existuje, a ještě krásnější je hudbu vytvářet. Pocity zpěváka, kterej nasadí *Hallelujah* (ne to od Cohena, to od Händela, barbaři). Pocity Slashe, kterej rozjede strhující sólo na konci *November Rain*. Pocity dirigenta, co mu pod rukou vzniká nájezd k vrcholu čtvrtý věty Novosvětský. Já bohužel o tomhle všem jenom slyšel nebo četl. Vytvářet hudbu prostě neumím, jsou za mnou jistý pokusy s tamburínkou a ozvučnejma dřívkami ve školce, ale už tehdy mi paní učitelka říkala, že to není lepší, a ani nebude, a že to nevdá.

I já si ovšem dokážu najít okamžiky hudebního uspokojení, jenom prchavý, ale jsou tam, občas. Můžete mi říkat DJ. Je to teda samozřejmě trochu přehnaný, žádnýho DJ nedělám, jen pouštím muziku na mejdanech ve svym baru. Většinou začneme kolem desátý v pátek nebo v sobotu. „Martás, pusť evrýsing kaunts od depešáků,“ řekne třeba Gáta, co se jmenuje Agáta, ale já jí říkám Gáta. „Martine, vole, pusť blek houl san,“ řekne Daneček, co se jmenuje Daniel, ale já mu sám pro sebe říkám Daneček, protože je to takovej ňuník. Já to pustím, oni jsou šťastný, pak pustím už něco sám od sebe a najednou jsme všichni shiny happy people, i když zrovna hrajou Dinosaur Jr.

Stačí mi to; občas mám dokonce pocit, jako kdybych byl opravdu tvůrcem, kterej dělá lidi šťastnejma. Jasně že ne-

jsem; představa, že člověk, co umí do playlistu za sebe naskládat hitovky, co jiný vymysleli, je jakýkoliv kreativité na hony vzdálená. To si teda nemyslím jenom já, to je prostě objektivní fakt. Americký vědci totiž zjistili, že když nechaj moderní roboty spojený neuronovejma sítěma skládat symfonie, výsledek je značně neposlouchatelněj. Když ovšem nechali roboty mixovat tracky na diskotéce, byl to největší mejdan v Denveru.

(No dobře, americký vědci zjistili taky to, že nějaký žánry zvládnou i kompy. S pravděpodobností blížící se jedné skládá naprostou většinu současného hip-hopu a r'n'b počítač – mimochodem žádný dělo, ukázalo se, že na tohle nejsou třeba neuronový sítě, ale stačí obyčejný Pentium III.)

Zjistil jsem, že hudba má nad lidma čarovnou moc a že já tu moc umim trochu ovládat. Nechci se chlubit nějakějma nadpřirozenejma schopnostma, pouze konstatuju, že když mi ke stolku zasedne dvojice natolik ostýchavá, že je jasný, že spolu ještě nemrdali, ale natolik v pohodě, že bych jim to přál, dokážu výběrem vhodného soundtracku způsobit, že si ten večer zamrdaj. Taky v tom má jistě prsty široká nabídka panáků za vcelku výhodný ceny, to nezastírám, ale ta hudba v tom taky musí hrát roli, to mi neříkejte. Jednou jsem třeba propadnul trudný náladě a věnoval se pouštění tónů temnejch a zlejch a jedna taková *ready-to-fuck* dvojka se místo vzájemného zakousnutí pohádala, a nakonec i servala.

Ta holka vyhrála. Podle mě hlavně proto, že jsem během tý bitky pustil Patti Smith.

CHRIS CORNELL

Daniel

Miloval jsem ho. Spolu s Liamem Gallagherem a Eddiem Vedderem pro mě byl jeho zvučnej a silnej chraplák jedním ze tří hlasů, co mě provedly dospíváním.

V devadesátým šestým – to už bylo pár let po tom, co táta lamentoval nad smrtí Kurta Cobaina, a pár měsíců předtím, než jsme se s bráchou totálně zažrali do *Yieldu* od Pearl Jam a zjistili, že Seattlu a grunge prostě nikdy nepropadneme – vydali Soundgarden desku *Down on the Upside*. Nebylo u nás doma hranější kazety. A nejen u nás – vsadil bych svůj gramec na to, že jsme ji dostali na vrchol hitparády rovnou v komplet Žabinách, ne-li v celým Brně. Točili jsme ji furt dokola, poctivě od první do poslední hitovky, snad jen *No Attention* jsme kvůli tomu nádherně brutálnímu zlomu po druhym refrénu sjeli trochu víckrát.

Soundgarden byli vždycky srdcovkou. Žral jsem ale i Cornellův sólo debut nebo paktování s pohrobkama Rageů v Audioslave. Jasně, jeho novější alba mě už tolik nebraly, ale to mě sere jen proto, že jsem tehdy – když podivně koketoval s elektrem – odpískal jeho koncík v Roxy. A kvůli tomu ho nakonec nikdy neviděl naživo. Ani v devadesátým druhým, když Soundgarden předskakovali Guns N' Roses, ani o čtyři roky později v Malý sportovní hale, ani... holt sakra nikdy.

V posledních letech jsem se ke Cornellovi spíš jen pravidelně vracel, než že bych ho měl v *repeat* módu. Ale je

smutnou ironií, že zrovna teď během toho posledního měsíce, po rozchodu, na mě řval ze sluchátek skoro pořád. Když jsem chtěl teskný balady, ale ne moc ubulený. Když rockovej náhul, ale ne tupě ůrvanej. Když chytlavý songy, ale aby měly nějakou svoji hloubku, ten řeřavej Cornellův hlas mě táhl z hoven celkem spolehlivě – nesl v sobě ko-nejšivou něhu, ale i chlapáckost poctivýho padesátiletýho rockera, co už si něco odžil.

Úplně cajk jsem se s ním necejtil jen v momentech, kdy mi na YouTube naskočilo nějaký jeho živý vystoupení. Najednou jsem před sebou viděl fešáckýho chlápka, co zpívá jak pánbůh, co si dokonale dává každej song, a lidi říčeť a ženský tečou a ty před sebou vidíš borce, co si ten život na rozdíl od tebe dává na pána. A říkáš si, do prdele, tak ten je fakt někde jinde. Kam se hrabem my, my jsme vyřizený.

No a pak druhej den vstaneš a zjistíš, že si hodil mašli. Tenhle klasa chlápek, co mu svět ležel u nohou.

V hlavě mi v tu chvíli zněla jedna otázka. Ne ta, proč to udělal, proč se neřešily jeho depky a co budou dělat chudáci lidi, co si koupili lístek na další koncík, ale místo něj budou muset čumět na americkou verzi *Tvoje tvář má známý hlas*. Spíš jsem si říkal, že když si hodí mašli tenhle master, co má v diskografii desítky náramnejch hitů, v kotli tisíce náružívejch fanynek a oddanejch borců, co by ho vyměnili snad i za svoji mámu, grungeovej kápo, co je krásnej, zdravěj, úspěšnej, jistě že má možná nějaký mrzeníčko a vobčas světabol, ale doma na něj s koprovkou čeká ztepilá žena a jejich dvě roztomilý děti... no prostě když si hodí mašli tenhle borec, proč si ji kurva nemáme hodit my, co oproti němu nemáme lautr nic?

Fakt nevím.

Na druhou stranu mi v ten moment docvaklo, že ani to voběšení žádný velký terno nepředstavuje. A že můžu bejt jakejkoliv, ale rozhodně nejsem hysterická *groupie*, která by si hodila laso jen proto, aby mohla dál následovat hlasivky svýho idola.

ČISTĚ POVLEČENÝ PEŘINY

Agáta

Nejlepší věci na světě se dějou v posteli.

Spánek. Přitulení se k rameni. Sex nad ránem po večírku. Sledování seriálů.

Po rozchodu jsou tyhle vzpomínky tak jasné a konkrétní, že dokážou působit fyzickou bolest. Ale protože lidská paměť je samozřejmě úplně na hovno, tak mi dovoluňte připomenout, že poslední dobou se v posteli dělalo spíš dusno, spali jste k sobě otočený zády a taky jste se byli schopní urazit tak, že jste celou noc nespali, abyste si pohlídali, že se vzájemně nedotýkají ani vaše peřiny.

Postel za to nemůže. Postel je nejlepší místo na světě a mít sama pro sebe velkou postel je zázrak. Místo chlapeckýho ramene se přivínáte k věži z krabic od pizzy a knížek. Mazlit se můžete s ženskýma časákama, nemusíte se stydět za roztrhaný pyžamo, naopak se v něm klidně můžete kouknout na všechny ty filmy, na který se s váma nikdy koukat nechtěl. A můžete si celou noc lakovat nehty a nikdo vám nebude říkat, ať s tím smradem táhnete do koupelny.

Jenže i když se tomuhle útulnému mixu drobnějších potěšení a prostoru dá říkat Domov, někdy se přistihnete, že vám ten bejvalej holt chybí. Ale i na to mám našťestí lék. Vyhodím všechny ty krabičky od damejídla, nabíječky, pláta od ibalginů a posmrkaný kapesníky a převlíknu si ten svůj Domov do nového povlečení.

Když si převleču postel, musím se jít celá vydrbat, namazat tělovým krémem, vypít bylinkovej čaj a pak teprve si smím nahá obřadně lehnout – bez filmu, max. s knížkou. Jak tak nasávám tu vůni a vnímám texturu, většinou fakt na chvíli zapomenu, že svět i život je v prdeli. A když si pak na to zase vzpomenu, stačí si to volný místo zase zastlat literaturou, jídlem, maskama na vobličej a jede se od začátku. Život je kruh.

Nejlepší věci na světě se dějou v posteli. I když jste ty nejosamělejší lidi na světě.

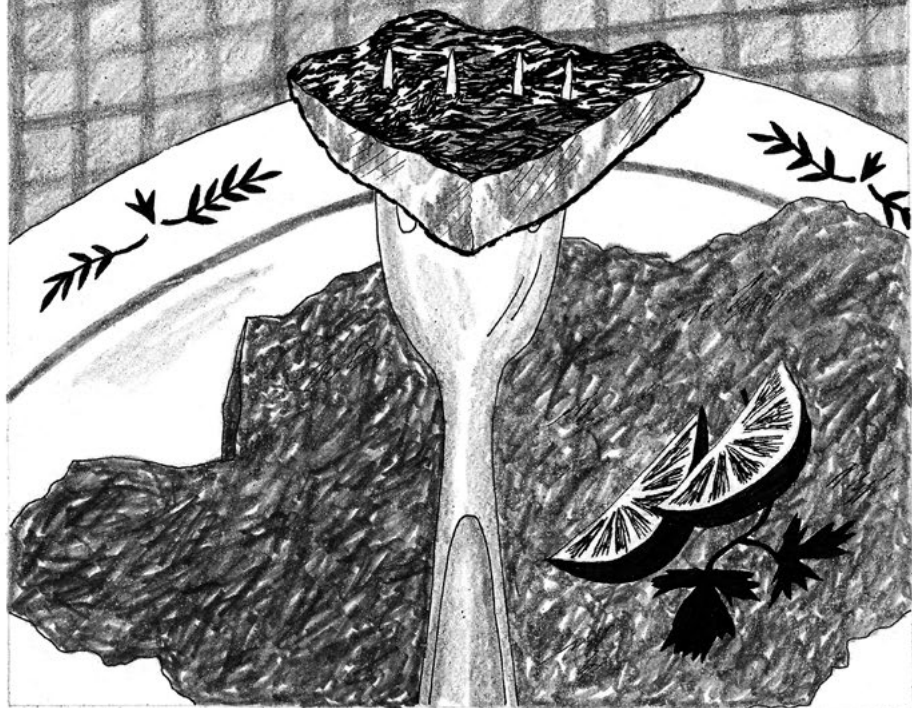
ŘÍZKY MOJÍ MATKY

Martas

Asi bych měl svoji matku navštěvovat častěji než jednou měsíčně. Jasně, vim o tom: je mi necelý štýro, takže jsem v nejlepších letech, kdežto matka už je zasloužilá 65+, tudíž jsme si dávno prohodili role, já jsem ten silnější a ona ta, o kterou by mělo být pečováno. Jenomže dycky když tam jdu, to dopadne stejně. Začne mi vyprávět, jaký neuvěřitelný životní příběhy zase viděla v *Aférách* na TV Barrandov, a já jí potisící začnu vysvětlovat, že to kurva nejsou neuvěřitelný životní příběhy, ale blbě napsaný bakalářský historicky zahrany blbejma hercema.

A pak už jsme v sobě, je to pokaždý jak přes kopírák, vyčítky, že jsem měl dobrou práci a holku a dítě, ale že teď mám jenom blbej bar a holka mi utekla i s dítětem, k čemu že teda vlastně sem, chápu, že si těma naštvanejma slovy spíš sublimuje svůj vztek na fotra – že nejdřív odešel, a pak si ještě navíc dovolil umřít, což mu máma nikdy neodpustila, ani nevím, jestli pro ni bylo horší to první nebo to druhý. Jenže já taky nejsem úplně v pořádku, takže mi nakonec rupnou nervy, chvíli si vyčítáme, kdo za co může, já pak řeknu, že to nemá smysl, jdu se obouvat do předsíně, kam mi matka beze slova přinese plastovou misku s vídeňským bramborovým salátem a druhou s řízkama. A já si je obě vezmu a beze slova za sebou prásknu dveřma.

VIKEND
JAROMÍRA
SOUKUPA

Jasně, řízek věru je nebeský dar v jakýkoliv formě, ale řízky mojí matky maj prostě něco navíc. Vepřový teda, máma by dělala i telecí, kdybych chtěl, ale já mám nejradši z panenky, tak jsou z panenky. Vždycky když tam přijdu, sežeru nejmíň tři, někdy i čtyři, a to stejný množství si pak odnáším domů, kde je vrazím do lednice s tím, že si je nechám na zejtra (a když se hecnu, tak i na pozejtra), ale nejde to, jsou prostě příliš dobrý, peru je do sebe samotný, nejdřív jeden, pak druhý, no a ty zbylý už tam přece nemá smysl nechávat, dyť by jim to bylo líto.

Možná je miluju proto, že je máma dělá napůl na másle, napůl na sádle, možná proto, že na ně má speciální strouhanku ze ztvrdlýho toustovýho chleba. Možná proto, že v těch šnyclech je vzpomínka na nedělní vobědy na chatě v Posázaví, kam jsme jezdili ještě s fotrem. V létě se jedlo na verandě, bylo mi dvanáct a slunce se do nás opíralo tak, že led ve skleničkách s limonádou slyšitelně tál, a všechno bylo ještě dobrý. Moje máma totiž dělá řízky každou první neděli v měsíci už minimálně osmatřicet let.

Těžko teda přesně říct, čím to je, ale každopádně pondělního rána se ty řízky nikdy nedožijou. Já sice ano, i když mám těžký sny z břicha plnýho vepřovýho masa, ráno si trochu vyčítám, že jsem zase podlehnul, posnídám ten vídeňskej bramborovej salát, kterej samozřejmě zbyl, napíšu mámě esemesku, že mě ten včerejšek mrzí, máma odpoví, že ji taky, a já se zase měsíc těším na ty řízky.

MODERÁTORSKÝ VÝKON JAROMÍRA SOUKUPA

Daniel

Jsem velkej kluk, takže už leccos pamatuju. Třeba nafrčenýho Slávka Bouru. Nebo moderátorský pokusy Štefana Margity. Anebo poslance Aleše Juchelku, jak s výrazem celoživotního panice předává slovo, a pak se ozve „připrav se, hrajem“. Ale Jaromír Soukup, to je úplně jinej level. Jinej sport. A moderátorská vyndanost na entou.

Dlouhý roky o tomhle chlapíkovi kolovaly drsný storcky, který obnášely buď výstupy jeho boxerskejch kamarádů, prcání Katky Brožový, nebo testování šilenejch pořadů TV Barrandov na lidech, který přežili jen ty nejodolnější jedinci, léta trénovaný Duem Jamaha, telenovelama a Lenssenem & spol.

Rozhodující moment v životě tohoto zjevu, potažmo rozhodující moment v dějinách celé české kulturní obce minimálně od časů sbírky na vyhořelý Národní divadlo ovšem nastal, až když se mistr Soukup rozhodl pro kariéru moderátora.

Jasně, začátky byly trochu trnitý, lidi si všímali víc vy-pitejch etud páně prezidenta než noblesy a sofistickovaný razance, s jakou Soukup zvládá pokládat svý dotazy. Naštěstí se ale záhy povedlo zachytit pár jeho zásadních výstupů a ty na Facebooku zlidověly rychleji než supr návod

Venci Klause, jak snadno a levně pořídit luxusní pero. Díky tomu se tenhle Rain Man český moderátorský školy začal těšit obrovský popularitě, takže co chvíli sype vtípky, stírá politiky nebo laškuje s legendama, jakou je například Jirka Ověčáček.

Díky Soukupovi teď můžou i zadržávající retardové ze zvláštních škol uvěřit pocitu, že by třeba taky jednou mohli zazářit v bedně. A to je úžasně motivační.

Navíc se mi líbí, jak se tenhle frajer umí postavit kritice čelem. Když ho kárali, že zabil novinářinu tím, jak okatě nadbíhá Milošovi v prezidentskejšch rozhovorech, nenechal se rozhodit a napříště mu vlezl do prdele už tak hluboko, že mu byly vidět sotva podrážky od bot. A když se divili, že má najednou v bedně stejně pořadů jako jeho ženská, suverénně si jich vymyslel dalších osmnáct (a ty nejrychleji zrušený i sám odrežíroval!).

Ze všeho nejvíc ale miluju jeho gestikulaci, protože když se to neurotický máchání spojí s projevem vyzkratovaného RoboCopa, vzniká něco, co se naprosto vzpírá dosavadním esteticejšm kritériím. Díky tomu vim, že v televizní nabídce je ještě pár kousků, co uměj překvapit. Že nestojí za to se někde topit v depkách nebo v deliriu, když zrovna teďka může na Barrandově běžet nějakěj novejš legendární kousek jak z obludária, o kterym budu jednou hrdě vyprávět svejšm dětem, že jsem ho zažil na vlastní oči.

BURGERY

Daniel

Jsem dítě devadesátek (narozen před revolucí, ale socializován a kulturně odkojen po ní), takže synonymem ke slovu burger pro mě dlouhá léta byly ty polystyrenové blafy z mekáče. Ta umělá hmota, která se zapadlá pod sedadlem ani po měsíci prakticky nezmění a která, pokud by neobsahovala jeden plátek překyselený okurky, by jinak neměla absolutně žádné šmak.

Fakt jsem si myslel, že z tohohle ti Amíci tloustnou, že na tomhle hnusu stavěj svoji kulturu. Takže když o nákejš šestnáct let později dorazil do Česka první Burger King, zíral jsem, jakéj masítej požitek vám může dopřát takovej tuctovej Whopper. A to byl přitom furt teprve nevinnej začátek. Když mě pak schramstl Londýn nad Temží (to bylo ještě dávno před velkým českým burgerovým povstáním) a já v něm schramstl pár luxusních burgerů z množících se bister, poznaly moje chuťový pohárky blaho, který by v týhle celkem levný, rychlý a ze svý podstaty vlastně vobyčejně dělnický pochutině ani nečekaly.

Burger totiž umí bejt nádherně harmonickou hrou pro vaše smysly. Začne u vychucenosti masa. U citu pro to, jak vyhmátnout tu správnou jemnost namletí, trefit dávky pepře, soli i jinejch kořenidel. Ale záhy už graduje ve skládání nefalšovanéjš symfonií chutí s všemožnejma příměsema, dochucovadloma, omáčkama a nejrůznějšima třešinkama

na kalorickéjch dortech, který když dostanete ve správně udělaný housce, musíte se za každým soustem strašně chechtat veganům celýho světa, že se vo tuhle nádheru dobrovolně ochuzujou.

Nejkrásnější na tom je ona variabilita. Nekonečně možností, jak chutě spojit, jak burger vyšperkovat a převést hroudu masa, bulku a pár ingrediencí v opojnej gastrozážitek. Můžete díky tomu mít desítky favoritů po celý republice – a někde věřit verzi s cibulovejma kroužkama, jinde s modrým sýrem. Jednou si dopřát strohou variantu s čistou dominancí vůně hovězího a podruhý zase pořádně naducat toho cvalíka vším, co se dalo v lednici najít (krom toho pytlíku s MDMA, samozřejmě), a všechno to jedním hryzem spojit v malej orgáč. Nekonečnej příběh žrádlolásky.

Jasně, vim, že kvůli tomu, jak mi burgery futrujou do cév nemalý dávky cholesterolu, dřív umřu. Ale zatraceně moc mě těší vědomí, že díky tomu, jak šmakózně mi obalují nervy, se tý smrti dožiju s výrazně lepší náladou.

BEJT NĚKDE ŠTAMGAST

Agáta

Jako správný rodiče se i ti moji hodně radovali, když jsem začala chodit. Bylo jasné, že pokud mě unesou nožičky, tak brzo i mé ručičky unesou (a nerozbijou) džbán, se kterým se chodí do hospody pro pivo. A jako každý správný dítě jsem si tohle posluhování náramně užívala. Odjakživa se mi tam nejvíc líbili dědci, co sedávali u stolu sami. Šel z nich skvěle klid. Nepotřebovali dělat, že si čtou nebo že na někoho čekají. Na nikoho nikdy nečekali, a pokud vím, tak k tomu čumění po lokále ani nikdy nikoho nepotřebovali. Sem tam proběhl nějaký zasvěcený mikro dialog s hospodským nebo se samotářem od vedlejšího stolu. Ale nic víc. Posrkávání piva. Cigáro. Tvoje Petra, tvoje parta. Parta, kterou si volíš sám. A ve který seš sám. Žádné nucené kolektivy so-called kamarádů jako ve třídě. Žádný pipiny z kroužku keramiky, kam chodíš proto, protože si to přeje tvoje máma a ty ji nechceš zklamat.

Když jsem se pak v patnácti rozhodovala, co dál dělat, stát se dědkem, co sám se sebou pije pivo u stolku pro čtyři, byla jasná volba. Ale brzo se ukázalo, že to nebude tak jednoduchý.

Na gymplu jsem vysedávala, kde se dalo, ale všude jsem tak nějak překážela. Obsluha v podnicích, ve kterých najívali bez občanky, vydržela v průměru pět směn, takže sotva jsem si zapamatovala, že ten výsokej je Honza, už tam

byl někdo s dredy, komu se říkalo Bláhys. Všude na mě divně čuměli.

Jasně, já na ně taky čuměla, ale já na ně čuměla hezky. Většinou se to po pěti minutách nedalo vydržet a začala jsem dělat, že píšu esemesky / na někoho čekám. Trapas. Na vejšce mě zase nebyli schopni vyhodit, ani když už jsem třetí hodinu vyprávěla svůj životní příběh, o který mě nikdo neprosil. Do míst, ze kterých mám morální kocovinu, kdykoliv jdu okolo, se nevracím.

Pak jsme se s Michalem přestěhovali do baráku, který má pod sebou hospodu. A konečně se to stalo. Majitel (= obsluha = Martás) je normální a je tu furt. Účet platím jednou za čtrnáct dní. Nemusím nikomu vysvětlovat, že piju jen bílý střík – stačí nahlásit dnešní poměr vína/vody. A byť mě to někdy sere, tak to není nonstopáč.

V rámci dělení teritorií po rozchodu mi připadnul náš bar. Tady nevadí, že jsem sama. Tady jsem s tou hospodou. Není mi ještě ani 30 let a jsem jako ti dědci. Pravda, ti na sobě neměli hadry do kanclu a doma na ně někdo asi čekal. Možná se na ně i trochu zlobil, když přišli pozdějc, než předtím v předsíni slíbili. Na mě se už nejspíš nikdo nikdy zlobit nebude.

Beru to z tý lepší stránky.